

CVIČEBNÍ LISTY

Příloha „Vojenských Rozhledů“.

ČÍSLO 7-9.

ROČNÍK VI

Příprava pro Válečnou školu.

Otázky z ústních přijímacích zkoušek v roce 1926.

Podplukovník gen. štábu S. Nalot:

Řešení otázek z taktiky pěchoty.

(Pokračování.)

10. otázka.

Rozkazy dané velitelem předvoje.

Rozkazy, které by dal velitel předvoje, byly by dvojí: jedny upravující umístění pěchotních a ženijních prvků předvoje za sledem odporu předních stráží před 6. hodinou a vysílající eskadronu k 1. cíli, druhé pak by stanovily podmínky, za nichž by se měl provést přibližovací postup předvoje na jih od sledu odporu.

Nebudeme je zde studovati a omezíme se jen na to, že řekneme, že velitel předvoje postavil své tři prapory do 1. sledu a určil za hranice jejich příslušných pásem činnosti tyto čáry:

mezi pravým a středním praporem:

spojnice písmena o od Sichrov, jižní rok lesa Fasanerie, písmeno n od Münchengraetz, boží muka 500 m na vých. od kostela Münchengraetz, písmeno H od Horka, písmeno L od Lhotitz, střední část lesa 229;

mezi středním a levým praporem:

písmeno o od Loukowetz, písmeno n od Dneboh, vých. okraj Dobrawuda, křížovatka 1200 m s.-z. od Bejčina.

Budeme předpokládati, že v 6.15 hod. velitel divisní eskadrony hlásil veliteli předvoje, že jeho čelní hlídky byly přivítány palbou se svahů severně Velké Horky ($\Delta 308$) a z okolí cukrovaru na s.-v. od Haschkow, i že se snaží obchvátiti tento odpor s východní strany.

V tomto okamžiku velitel předvoje téměř dostihuje kupy 300 m j.-j.-z. od Hoschkowitz. Když tam dorazí, hlásí mu dotykové hlídky, že byly na hřbetu, táhnoucím se podél jižní strany silnice Mnichovo Hradiště—Hoschkowitz napadeny palbou kulometů, která, jak se zdá, vycházela s koty 308 (Velká Horka).

Nyní začne zjednávání dotyku.

Ničivost pěchotní palby je totiž dnes tak veliká, že naprosto nelze sebe menší pěchotní jednotku vystaviti palbě pěchoty nepřátelské, třeba tato byla ještě dosti daleko, aniž bychom na tuto nepřátelskou pěchotu rovněž nestříleli.

Víme však, že první rány, které na sebe vzájemně vypálily pě-

chota nepřátelská a pěchota naše, jsou znamením, že přibližovací pochod je skončen.

„Dotyk se zjednává tehdy, když posunuté skupiny nemohou již postupovati neodpovídající na palbu nepřátelské pěchoty.“ (Cv. L., čl. 567.)

Sledujme nyní rozhodnutí, které v tomto okamžiku musí učiniti velitel předvoje.

Rozhodnutí ta týkají se zvláště: postupných cílů, jichž mají dosáhnouti předvojové prapory, směrů postupu, spojení a donášení, pozorování.

a) Postupné cíle.

Hlavní úlohou velitele předvoje jest, aby zajistil s o u h r u mezi předvojovými prapory (nebo mezi částečnými předvoji, bylo-li jich utvořeno několik). Snadno pochopíme, že při zjednávání dotyku liší se tato souhra od oné, která musí býti zajištěna mezi všemi jednotkami v ú t o k u. Zjednání dotyku má totiž za účel, aby zjistilo „umístění, povahu a sílu nepřátelské sestavy“, čili přesněji, kde je první souvislá linie nepřátelské palby. Jednoty, které zjednávají dotyk, omezí se na určení fronty odporů, s nimiž se setkaly, musí je tudíž soustavně obchvacovati, aby co nehlouběji pronikly do nepřátelského systému, vnikající do mezer v palbě tohoto systému nebo do „prostorů, na které nepřítel slabě střílí“. (Čl. 698, Cv. ř.)

Toto prosakování útočících vojsk, jež zanechávají vzadu některé jednotky, aby upoutaly nesouvislé odpory a posunují vpřed jiné jednotky, které mohou výhodně využiti terénu nebo místních slabin nepřátelské palby, nemůže pokračovati do nekonečna. Nastane chvíle, kdy rozptýlenost a roztržštěnost jednotek je taková, že by byly vydány v šanc nejmenší nepřátelské reakci, při čemž naše dělostřelectvo nebylo by s to položit před ně na terén účinnou ochrannou palbu, poněvadž první linie naší pěchoty je příliš křivolaká. Je tudíž třeba uvésti občas naši sestavu do pořádku, zastaviti se na chvíli v postupu, aby mohly býti zdolány odpory, které vytrvávají na místě, a dovoliti tak jednotkám, které se tím opozdily, aby dohonily čelní jednotky, zpravit dělostřelectvo o čáře, již bylo dosaženo, zkrátka uvésti v s o u l a d činnost jednotek. Vidíme tedy, že tato koordinace úsilí, jež musí býti neustále v útoku, kde se projevuje stálým spojením palbou na celé útočné frontě, nemůže a nemá býti takovou při zjednávání dotyku. Stačí, jestliže chvílemi, na jistých bodech terénu, může býti taková koordinace uskutečněna, jinými slovy, aby velitelé měli možnost vzíti občas svoje jednotky do ruky: t o j e ú č e l p o s t u p n ý c í l ů p ř i z j e d n á v á n í d o t y k u. Jak stanovíme první cíl?

Ježto chceme prozkoumati soustavu nepřátelské palby, musíme se snažiti, abychom tuto soustavu obsáhli celou a musíme tudíž míti na zřeteli její nejzazší hranici. První zprávy, získané od jezdeckva, pozorovatelů, zajatců, lelectva, z terénu, jakož ostatně i ze způsobů boje nepřítelova, jež musí býti známy, dovolí nám obyčejně, abychom ji s dostatečnou přesností určili.

V našem případě, kde Velká Horka a výšiny, které s ní sousedí na východě, tvoří jižní hranici terenní příhrady („terenního celku“) a poskytnou znamenité pozorovatelný pro pozorování k jihu až na předpokládanou hlavní pozici nepřátelskou, vnucuje se přímo, abychom 1. cíl určili na těchto výšinách. Ježto kromě toho zvolený cíl má býti tak daleko, aby pozorovatelný byly chráněny před ne-

přátelskou (pěchotní) palbou, aby umožnil vytvořiti dobrou palebnou základnu pro podporu dalšího postupu, dal možnost utvoření dobré palebné přehrady před sebou, určíme tento cíl na čáře: Boží muka 250 m j. od H a s c h k o w, jižní okraj lesa M a l á H o r k a, F a s a n e r i e, j. okraj B o š í n a, což úplně vyhovuje shora kladeným podmínkám.

Je však nutno stanovití další cíle? Není to užitečné, ježto velitel předvoje bude mítí vždy dosti času na prvním cíli, aby posoudil situaci, uviděl terén a určil další cíl. Můžeme dokonce říci, že je to n e b e z p e č n é pokaždé, je-li nám nepřátelský obranný systém málo znám.

V tomto případě totiž riskujeme, že narazíme znenadání na hlavní pásmo odporu nepřátelského a že se proti němu pokusíme o útok, jenž je již předem odsouzen k nezdaru.

Přezvědný boj, jež předvoj vede při zjednávání dotyku, provádí se za podmínek velmi odlišných od těch, za nichž se provádí útok na hlavní posíci, jak co se týče početních stavů, které se ho zúčastní, tak i co se týče útočné fronty jednotek i použitých způsobů boje; pustiti se tudíž do této posice se stejnými prostředky a stejným způsobem jako při zjednávání dotyku znamená, jíti vstříc jistému nezdaru, spojenému s nejvyššími krvavými ztrátami. Tomu se musíme stůj co stůj vyhnouti. Z toho tedy plyne, že pokaždé, když nepřátelský obranný systém je nám málo znám, musí se velitel předvoje zdržeti toho, aby určil předem jiné cíle než první cíl a musí se omeziti na to, aby stanovil pouze ten. Jakmile bylo dosaženo 1. cíle, dovolí mu došlé zprávy, průzkum terénu, nová situace vytvořená prvním úspěchem, aby, znaje úplně situaci, stanovil další cíl, aniž by se musil bát, že se vrhne do nějakého nebezpečného dobrodružství.

V našem případě, kdy hlavní posice je poněkud určena, mohl by velitel předvoje konec konců určití 2. cíl na silnici B a k o v, K n ě ž m o s t; ježto však nic nespěchá a ježto 1. cíl skýtá znamenitý rozhled k jihu, je lepší, neučiní-li tak.

b) Směry postupu.

Velitel divise určil pásmo činnosti předvoje. Velitel předvoje tento pojem vyjádří ještě přesněji tím, že určí směr postupu každého praporu; to je pro něho opět prostředkem, aby uvedl v soulad činnost těchto praporů. Nepřátelská palba, která se postupně ukáže při zjednávání dotyku, bude totiž vytvářeti cíle, jež hrozí přitáhnouti k sobě jednotky, podléhající palbě, jež vychází z těchto cílů. Je důležité, aby velitel na každém stupni čelil této despotické přitahlivosti cílů a aby předem učinil všechna opatření, by zabránil tomu, aby jednotky, které jsou mu podřízeny, neuchýlily se od své osy postupu. Velitel předvoje stanoví tudíž směr postupu každého praporu takto:

pravý prapor (záp.) — vesnice W e s e l a,

střední prapor — Δ 308,

levý prapor (vých.) — les 500 m s.-z. od D n e b o h, s.-z. východ z B o š í n a.

Rozumí se ovšem, že tento směr je pouze vodítkem a že prapory nebudou prováděti hlavní úsilí na těchto směrech, ježto nelze předem stanovití, kde bude v každém pásmu činnosti hlavní úsilí, dokud nepřítel neprozradil veškeré své palby.

c) Spojení.

Za jakých podmínek bude zajištěno spojení mezi prapory předvoje? Je třeba vytvořit při zjednávání dotyku podobně jako v útoku mezi těmito jednotkami spojovací oddíly smíšené či nesmíšené? Rozhodně nikoliv.

V útoku spojovací oddíly, umístěné v místě styku dvou sousedních jednotek, mají jako hlavní úkol, aby spojovaly palbu těchto jednotek. Máme-li před sebou mohutnou obrannou palbu, nemůže totiž útočník doufat, že svůj úkol vyplní jinak, než když se mu podaří zničit nebo alespoň neutralisovat veškeré palebné prostředky nepřátelské, které na něho mohou střílet; musí je tedy vzít všechny do palby a musí předem učinit všechna vhodná opatření, aby co nejrychleji ucpal mezery palbě, které by se mohly v jeho sestavě utvořit. Ježto tyto mezery v palbě se v boji nejsnáze utvoří v místech, kde se stýkají dvě jednotky, klademe na tato místa zvláštní oddíly, řečené „spojovací“, jejichž úkolem je tedy v podstatě úkol palebný.

Při zjednávání dotyku naopak, víme už předem, že budou všude mezery v palbě, vznikající jednak následkem široké fronty jednotek, jednak ze způsobu činnosti těchto jednotek. Jestliže totiž jednotky, zastavené nepřátelským odporem, upoutají tento odpor a snaží se jej obchvátit, tu sousední jednotky, které nebyly zastaveny, snaží se proniknouti co nejhlouběji do nepřátelské sestavy a nesnaží se udržet se sousední zastavenou jednotkou spojení palbou, jež by ochromilo všechnen elán a odporovalo by cíli, jež sledujeme. Abychom tedy zajistili spojení palbou, bylo by potřeba tak trochu všude spojovacích oddílů, jež by pohltily mnoho sil, kterých předvoje po ruce nemají. Můžeme ostatně značně zmenšiti nevýhody těchto mezer v palbě tím, že každé jednotlivé jednotce dáme pokud možno postupovati v jedné palebné příhradě dotyčného pásma činnosti.

Není tudíž třeba uskutečnit stůj co stůj neustálé spojení palbou mezi jednotkami při zjednávání dotyku a nemusíme tudíž užívat spojovacích oddílů, které by toto spojení měly udržovati.

d) Předávání.

Velitel předvoje musí doplniti údaje, uvedené výše pro provedení přibližovacího pochodu. V této první fázi omezuje se totiž spojovací služba na prostředky optické a signalizační, jimiž jsou jednotky vybaveny a spojovací osa jednotek nabývá důležitosti jen tím, že je osou přemístění velitele dotyčných jednotek.

Avšak jakmile začne zjednávání dotyku, uvedou se v činnost všechna pojítka jednotek: velitel předvoje musí dáti všeobecné základní rozkazy, potřebné pro umístění pojítek a jejich uvedení v činnost (telefonické linky, optické ústředny atd.); musí určit své stanoviště velitelství a naříditi vytyčování pro spojení s letouny, jak uzná za vhodné.

V našem případě se rozhodneme, že spojovací služba mezi velitelem předvoje a prapory bude zajištěna:

1. personálem níže uvedeným, detašovaným k veliteli 20. brigády každým praporem,

a) spojovací důstojník s příslušnými pojítky,

b) cyklista nebo jezdec jako spojka;

2. telefonem: personál a materiál pocházející z divisní telegrafní roty;

3. opticky: za týchž podmínek.

4. radiotelegraficky: 20. brigáda vyhradila si pro sebe jednu radiostanici od 2. pluku;

5. pomocí psů;

dále, že S. V. velitele předvoje bylo určeno v H o s c h k o w i t z (optická ústředna na výšině 300 m j.-j.-z. od této vesnice) a že na 1. cíli provede se vytýčení 1. linie.

e) **Pozorování.**

Pozorování musí býti nepřetržité, neustálé. Ježto velitel brigády nemá podle organisace žádné skupiny pozorovatelů, vzal si od 2. pluku dvě skupiny pozorovatelů, aby tak mohly býti neustále v činnosti dvě pozorovatelný. První pozorovatelná, zařízená blízko jeho S. V., dovolí mu pozorovati pásmo obou východních praporů; druhá pozorovatelná, umístěná v okolí jižního okraje M n i c h o v a H r a d i š t ě, dodá mu veškeré zprávy, týkající se západního praporu.

Tyto pozorovatelný budou spojeny mezi sebou navzájem a vynasnaží se, aby se spojily co nejdříve s pozorovatelnami dělostřelectva a pěchoty.

Tento zdroj zpráv by však nestačil. Musí býti doplněn zprávami dodanými nižšími jednotkami, zprávami z předsunuté zpravodajské ústřední divisi, která začne právě svou činnost, zprávami od le-
tectva (shozené zprávy) a od dělostřelectva.

Pplk. S. Nalot.

Otázka 11.

Chtějíce studovati v další části úlohu velitele na všech velitelských stupních při zjednávání dotyku, předpokládejme, že tři prapory našeho předvoje nepatří k těmž pluku (2.), nýbrž ke dvěma rozdílným plukům 10. divise (že jsou to na příklad prapory I/4, I/2, II/2), a že veliteli 2. p. pluku bylo uloženo koordinovati akci svých dvou předvojových praporů.

Tak budeme míti možnost studovati při této 11. otázce úlohu a činnost velitele pluku.

Velitel pluku mohl by vykonávati svou činnost tím, že by určil: celkovou sestavu a akční pásma obou praporů,

mezilehlé cíle,

rozdělení a úkol dělostřelectva přímé podpory,

přidělení minometů,

nařízení týkající se taktického spojení, spojovací služby, pozorování a zpráv.

Kdyby měl velitel pluku k dispozici všechny tři své prapory, vykonal by svůj vliv ještě tím, že by určil sestavu a způsob postupu praporu 2. sledu. V našem případě tomu tak není; prostudujeme však přesto i tuto otázku, abychom učinili svoji studii co nejúplnější.

Celková sestava a akční pásma praporů.

Viděli jsme minule, že při přibližovacím pochodu nemohl míti velitel pluku ještě žádné myšlenky manévru.

Nyní, kdy se počíná nová fáze boje, totiž zjednávání dotyku, lze si klásti otázku, zda tomu je nyní jinak. Zajisté že nikoliv, poněvadž velitel pluku nemá žádné jednotky ve 2. sledu a ještě spíše v tom případě, že rozdělil dělostřelectvo, které má k dispozici, mezi své oba prapory 1. sledu. Neboť k čemu by mu byla dobrá myšlenka manévru, nemá-li prostředků pro manévrování? V takovém případě mohla by býti myšlenka manévru vyjádřena jen různou šířkou fronty přidě-

lené jednomu a druhému praporu; avšak ani tento způsob nevyhovuje v této fázi zjednávání dotyku.

Zjednání dotyku záleží totiž podstatně v tom, že se provádí průzkumný boj na celé frontě, s početními stavy na obou stranách přibližně stejnými, s úkolem dospět co nejdříve k první nesouvislé palebné linii protivníkově. Veškerý nesouvislý odpor musí tudíž býti bez odkladu obchvacován a je to proto sám nepřítel, který tím, jak nám odhaluje svoji palbu, diktuje zároveň manévry, který máme podniknouti. Proto nemůže býti řeči o tom, aby jednomu či druhému z obou praporů byla přidělena pro nastávající manévr fronta užší, neboť tento manévr může býti přesně stanoven jen odporem nepřítelovým, odporem, který snad ukáže, že neúspěšnější manévr bude třeba podniknouti právě praporem, kterému bychom byli snad přidělili frontu širší.

Učíme tudíž ten závěr, že na počátku zjednávání dotyku nemají býti zpravidla měněna akční pásma, určená pro přibližovací pochod, a to zvláště tehdy, když tato pásma, jak se sluší, odpovídají terénním celkům (příhradám?).

Co se však stane, jestliže velitel pluku má k dispozici ještě jeden prapor ve 2. sledu?

Nelze mluvit o nějakém užití pěších rot tohoto praporu 2. sledu přímo při zjednávání dotyku. Neboť kdyby byl býval k tomu tento prapor pokládán za potřebný, byl by býval zasazen hned v 1. sledu. Na druhé straně bylo by však chybou podržovati stále v záloze takovou mohutnou jednotku palby, jako jest kulometná rota, poněvadž tato jednotka, i když je zasazena, je stále k dispozici, s podmínkou, že ji podržíme dostatečně daleko od palebného sledu, na vzdálenost, která kolísá podle toho, jaké palebné základny jsou k dispozici, a která činí nejméně 400—500 m.

Jak použijeme této kulometné roty? Jaké palebné úkoly ji svěříme? Rozdělíme její činnost, či naopak soustředíme její palbu ve prospěch některého z obou praporů 1. sledu?

Poněvadž chceme dosáhnouti co nejrychleji první souvislé palebné linie nepřítelů, a proto obchvacovati systematicky nesouvislé odpory, které může postaviti proti nám, máme všechen zájem na tom, abychom favorisovali a tedy podporovali svou nejmocnější palbou ten z obou praporů, který má postup snazší, buď proto, že v jeho pásmu je nepřátelská palba nedostatečná, nebo terén příznivější. Soustředíme tudíž palbu své kulometné roty praporu 2. sledu na ony cíle, které jsou s to, aby překážely jeho akci, a soustředíme ji jen na tyto cíle. Jde tu o manévr palbou, a aby takový manévr byl účinný, je nezbytno, aby velitel pluku měl myšlenku manévru, hned jakmile jsou vyměněny první rány pěchotní palby.

Dokud velitel pluku nedostane od svých jednotek 1. sledu přesné zprávy o systému nepřátelské palby, bude moci býti jeho myšlenka manévru, zatím jaksi prozatímní, založena jen na terénu. Umožní mu, aby upravil, hned na počátku zjednávání dotyku, použití palby, kterou má k dispozici (palby kulometné roty praporu 2. sledu, palby čtyř minometů, eventuálně palby dělostřelectva přímé podpory), ve prospěch praporu, který je, jak se zdá, nejvíce favorisován terénem; bude jen dobře využití palebných základen ležících poblíž středu akčního pásma celého pluku, tak, aby kulometná rota mohla každé chvíli přenést, kdyby bylo třeba, na daný rozkaz svou palbou i přímo své zbraně, na jakýkoli nový cíl, i kdyby ležel na křídlech akčního pásma pluku.

Jakmile se nepřítelova situace stane přesnější, vyjasňující zvláště otázku, který z praporů 1. sledu má snadnější postup, dostane myšlenka manévru velitele pluku definitivní formu a bude vyjádřena hromadným užitím všech jeho palebných prostředků ve prospěch dotčeného praporu.

Mezilehlé cíle.

Všimněme si, že v našem případě je první cíl stanovený velitelem předvoje, jen málo hluboký a nevyžaduje nikterak stanovení cílů mezilehlých.

Avšak i kdyby byl cíl předvoje hlubší, bylo by chybou určovat cíle mezilehlé, neboť tím bychom se vydávali nebezpečí, že zastavíme předčasně postup některého praporu, který jinak by měl úspěch, a že mu zabráníme, aby využil okolností příznivých pro pokračování v postupu.

Přesto však bylo by si možno dáti otázku, zda by velitel pluku neměl provést postupné posuny v tom případě, když jeho prapory přecházejí z jednoho terénního celku do druhého. To by bylo přípustné jen tehdy, jestliže by velitel pluku měl palebný plán, který by sám uvedl v činnost a jehož ustavičné provádění by pak musil sám zajistiti. Avšak nemá-li velitel pluku žádného praporu ve 2. sledu, pak je věc jiná, i je lépe ponechat prapory, aby pronikaly co nejhluběji do nepřátelské palebné soustavy, bez jakýchkoli zastávek, vyjímajíc zastávky předvídané velitelem předvoje. Tak to také nařizuje Cvičební řád pro pěší vojsko v čl. 656: „Rota zahájí předzvědný boj, jehož účelem je proniknouti clonou lehkého odporu nepřátelské pěchoty a zjednati dotyk tak hluboko, jak jen možno.“

Dělostřelectvo přímé podpory.

Jestliže nebylo rozdělení palby dělostřelectva přímé podpory provedeno během přibližovacího pochodu, musí k němu velitel pluku přistoupiti hned na počátku zjednávání dotyku. Má-li k dispozici jen jeden oddíl, podrží jej k své vlastní dispozici a užije ho s počátku k podpoře toho praporu, který podle jeho soudu má nejvíce naději proniknouti do nepřítelovy sestavy, a později k podpoře praporu, který postupuje snáze.

V našem případě, kde, jako již při postupu minulého dne, má velitel pluku k dispozici palbu dvou oddílů, může je buď podržeti k své dispozici, nebo rozdělit mezi prapory. Přijmeme druhý způsob, zvláště se zřetelem na rozsáhlou frontu pluku; při tom se ovšem rozumí, že si velitel pluku ponechá možnost soustřediti, kdyby bylo třeba, palbu obou oddílů na kteroukoli část akčního pásma pluku.

Minometná četa.

Také tu může velitel pluku buď přiděliti minometnou četú některému z obou praporů nebo podržeti ji k své dispozici. První řešení se vnucuje, když jsou k dispozici minometry s malou donosností (1000—1500 m), a to jednak proto, poněvadž velitel pluku je příliš daleko, než aby mohl sám řídití jejich palbu, a jednak proto, poněvadž právě pro jejich malou donosnost nelze pomýšleti na to, dáti jim úkol zasáhnouti kdekoli na frontě obou zasazených praporů. K druhému řešení naopak se uchylujeme raději vždy, když máme k dispozici minometry velké donosnosti (2000—3000 m), abychom jich tak využili co nejlépe podle okolností a terénu ve prospěch praporu,

jehož postup je v nebezpečí, že bude zastaven překážkami, proti nimž je palba automatickými zbraněmi bezmocná.

V obou případech užijeme čtyř minometů ve prospěch onoho praporu, který, jak se zdá, bude moci postupovati snáze.

V našem konkrétním případě přidělí velitel pluku svou minometnou četou (donosnost 1200 m), praporu východnímu, a to právě tak pro jeho možnosti skrytého postupu, které se mu zdá terén poskytovat, jako proto, aby mu usnadnil odstranění překážek, kterými by pro něho mohly býti vesničky Dněboh a Kl. Zahradka a lesík na jihozápad od Dněbohu. Později, jakmile palební sled praporů 1. sledu dosáhne topografického hřbetu vyznačeného linií trig. 308 Velká Horka, severní okraj Dobrawuda, vesnička Valečov, bude moci velitel pluku přidělit minometnou četou západnímu praporu, jakožto palebnou podporu pro dobytí Dobrawuda, a potom znovu praporu východnímu pro dobytí Bošinu. Jest zřejmo, že kdyby minometry pluku měly donosnost větší, umožňovalo by to veliteli pluku, aby podržel celou četou k své vlastní dispozici a aby manévroval její palbou co nejlépe podle okolností a terénu.

Taktické spojení a spojovací služba.

Taktické spojení všech druhů bylo zřízeno již na počátku přibližovacího pochodu; proto nemusí velitel pluku ve chvíli, kdy začíná zjednávatí dotyku, nikterak zasahovati. Nanejvýš mohlo by se státi, že by styčné hlídky dělostřelectva nebyly na místě (jestliže nebylo ještě provedeno rozdělení dělostřelecké palby); tu by si je velitel pluku musil narychlo vyžádati.

S hlediska spojovací služby naopak musí dáti velitel pluku velitelům praporů a veliteli spojovací roty veškeré instrukce, potřebné pro zřízení spojovací sítě, jejíž veškeré prostředky, které až dosud, vyjímajíc optickou signalisaci, fungovaly jen málo, musí býti uvedeny v pohotovost hned při počátku zjednávatí dotyku. Proto dá velitel pluku praporem spojovací čtyř praporu 1. sledu k dispozici velitelům těchto praporů.

Pozorování a zprávy.

Velitel pluku určí své pozorovatelné, první na kupě 300 m na jihozápad od Hoschkowitz, a druhou na hřbetu 400 m na jih od Wolschiny; sám se svým pobočníkem bude na pozorovatelně první, při tom však i na první a druhé pozorovatelně bude stále jeden pozorovací roj; jeden z těchto rojů dodá jeden z obou praporů, druhý roj druhý prapor. Obě uvedené pozorovatelné budou spojeny telefonicky navzájem a co nejdříve také s ostatními pozorovatelnami pěchoty i dělostřelectva. Velitel pluku může na své hlavní pozorovatelně použiti také svého zpravodajského důstojníka, avšak lepší umístění tohoto důstojníka bude vpředu u stanovišť velitelů praporů, kde bude moci shromažďovati veškeré potřebné zprávy a zasílati je veliteli pluku.

Je vidět, že úloha i činnost velitele pluku, který nemá žádného praporu v 2. sledu, je při zjednávatí dotyku poměrně malá. Ale tak je tomu vždy se všemi veliteli, kteří nemají záloh: jakmile zasadili svůj první sled, nemají již tak říkajíc moci na vývoj boje.

To je ještě pravdivější při zjednávatí dotyku, kde jsou fronty praporu obyčejně rozlehlé, a kde není téměř ani možnosti ani zájmu koordinovati úzce pohyby dvou sousedících praporů.

Otázka 12.

Rozkazy velitele středního praporu.

Prostudujme nyní různé prostředky, kterými může velitel praporu projevovati svůj vliv při zjednávání dotyku.

Myšlenka manévru.

Manévr provádíme v zásadě proti nepříteli, který byl zjištěn a upoután. Dokud nepřítel neodhalil veškerou svou palbu, může se zdáti nesnadným připustiti, aby velitel praporu stanovil svou myšlenku manévru. A přece je třeba, aby nyní již určitou myšlenku manévru pojal, jednak proto, aby mohl přesně upravití užití své palby (palby těžkých kulometů a palby dělostřelectva přímé podpory) a pak proto, aby mohl orientovati vhodně svou jednotku 2. sledu.

Při jednotkách rozvinutých na průměrné frontě 2 km nemůže velitel praporu podporovati těžkými kulomety a dělostřelectvem jejich postup všude; nemůže vyčkávatí žádostí o palebnou podporu, které mu budou tyto jednotky zasílati a které mu budou docházeti odevšad: nemoha vyhověti všem, které z nich dal by přednost?

Na počátku zjednávání dotyku musí si velitel praporu stanoviti určitý cíl. Tento cíl zvolí podle oněch nemnohých zpráv, které dodalo jezdeckto a letectvo, a podle terénu. Bude záhodno, aby stanovil tento cíl poblíž středu akčního pásma praporu, aby tak později, kdyby mu byly hlášeny nějaké palebné mezery nebo slabiny, vyžadovalo přesunutí palebné základny a 2. sledu méně času. Na tento zvolený cíl soustředí velitel praporu největší části svých těžkých kulometů i svého dělostřelectva, aby tak poskytl jednotce, která na tento cíl postupuje, co největší palebnou podporu.

Tato zatímní myšlenka manévru trvá tak dlouho, dokud velitel praporu nedostane od svého prvního sledu zprávy o palebných mezerách nebo slabinách nepřítelových.

Jakmile došle zprávy dovolí veliteli praporu, aby určil definitivně svůj manévr, přijme také definitivní myšlenku manévru.

Vysvítá-li ze zpráv, že ten či onen terénní kuloár je bez palby, bude myšlenka manévru velitele praporu záležeti v tom, že posune do tohoto kuloáru svůj druhý sled, že jej podepře částí své palby a že zvětší zjištěnou mezeru tím, že bude podporovati zbývající palbou jednotky 1. sledu, které se pokoušejí zdolati nepřátelské odpory ležící v největší blízkosti této mezery.

Hlásí-li zprávy, že palba nepřítelova je zvláště slabá na tom či onom místě, bude myšlenka velitele praporu záležeti v tom, aby zlomil odpor na tomto slabém místě, a aby tudíž zasadil svůj 2. sled dotčeným směrem za podpory veškeré palby, která je k dispozici. Později, až bude tento odpor zdolán, bude 2. sled pokračovati ve svém postupu, jsa podporován částí palby, zatím co ostatní palba podporuje útok jednotek 1. sledu, které se pokoušejí překonati odpory ležící v sousedství vytvořené mezery.

Jestliže posléze zprávy oznamují, že nepřátelská palba je souvislá a že nelze rozeznati nijakých slabých míst, a jestliže při tom nebyl 2. sled praporu ještě dotčen, nesmí velitel praporu pokládati svůj úkol za skončen.

Vždyť při obraně může býti často dosaženo souvislého palebného systému nebo aspoň zdánlivého souvislého palebného systému slabými silami. Při zjednávání dotyku samém, kde jsou jednotky

rozděleny na širokých frontách, bude často jednoduchá palebná clona buditi v útočnicku dojem silné přehrady, zejména, jestliže do této clony padají také střely dělostřelectva.

Jestliže by se tedy po takových zprávách (souvislá nepřátelská palba, žádné slabiny) velitel praporu zastavil a přešel v obranu, hrál by nepříteli do rukou.

Kdykoliv má velitel praporu sebe menší pochyby o hodnotě dotyku, pochyby založené buď na malé hustotě nepřátelské pěchotní palby nebo na zjištěném naprostém nedostatku spojení mezi nepřátelskou pěchotou a dělostřelectvem, nebo na jakémkoliv jiném důvodu, ve chvíli, kdy má ještě nějaké jednotky v záloze, musí přistoupiti k ověření dotyku, to znamená, musí odhadnouti podle došlých zpráv a podle terénu ono místo nepřátelské sestavy, které se zdá býti nejslabší, nebo jehož dobytí by mohlo přivoditi pád celé nepřátelské clony nebo míti největší význam pro pozdější operace, a musí proti tomuto místu zasaditi svoji zálohu, své kulometry i své dělostřelectvo.

Toto zasazení musí býti provedeno vždy s dostatečnou opatrností a zejména nesmí v ní býti pokračováno, jestliže mělo s počátku neúspěch; vždyť prapor má stůj co stůj provésti především svůj úkol krytí gros celé divise.

V našem případě mají, jak se zdá, vojska určená k postupu v západní části akčního pásma středního praporu dvojí výhodu: jednak je to železnice a státní silnice na polou cesty mezi silnicí Mnichovo Hradiště—Hoschkowitz a Velkou Horkou, jednak masiv 308, který se zvedá náhle nad ostatní rovinu. A tak bude počáteční myšlenkou manévru velitele praporu podporovati většinou palebných prostředků pravou (západní) křídelní rotu.

K tomu cíli zřídí velitel praporu svou hlavní palebnou základnu poblíž silnice Mnichovo Hradiště v okolí Z. O. a bude předvídati její postupný přesun k M. H. Přestawlk podle toho, jak se vyvine postup jednotek 1. sledu. Svému oddílu přímé podpory dá působiti do lesa Velká Horka a bude jej míti pohotově k zasazení proti všem novým cílům, které by se snad objevily na západ od tohoto lesa.

Jestliže by mu zprávy později došlé oznámily, že na východ od 308 Velká Horka je nějaká palebná mezera, nebo aspoň, že nepřítelova palba je tam slabší než jinde, stačilo by veliteli praporu, aby přesunul palbu svých těžkých kulometů a svého oddílu přímé podpory ve prospěch levé (východní) roty 1. sledu; tak by uvedl v činnost svoji definitivní myšlenku manévru směřující k využití zjištěné mezery nebo slabiny v nepřátelském palebném systému a tak by také provedl úspěšně úlohu, která je mu svěřena v této fázi boje.

Sestava praporu.

Již sama šířka fronty akčního pásma praporu (asi 1900 m) nám ukazuje, že se nemůžeme spokojiti s maximálními číslicemi uvedenými pro rotu ve Cvičebním řádu pro pěší vojsko (500 kroků); je přece třeba, abychom zjednali dotyk na celé frontě praporu a tu bychom k uspokojení obou požadavků neměli dostatečný počet rot, ani kdybychom zasadili všechny své jednotky do 1. sledu.

Ostatně čím užší je fronta roty, tím menší je počet palebných celků obsažených v této frontě a tím nesnadnější je tedy obchvat nepřítel.

Také vzdálenosti, které podle předpisu mají dělit 2. sled od 1.

(u praporu nejvýš 500 kroků), zdají se nám poněkud malé. Je přece třeba dáti jednotkám 2. sledu možnost, aby provedly skrytě před nepřátelským pozorováním i nepřátelskou palbou rokádní pohyby potřebné pro uskutečnění obchvatného manévru. Čím širší je akční fronta, tím větší musí býti tyto vzdálenosti.

Sestava, kterou přijmeme, musí býti taková, aby ve všech palebných celcích akčního pásma praporu byla stále nějaká jednotka na postupu. Velikost této jednotky bude se řídití důležitostí a šířkou příslušného palebného celku, jakož i povahou jeho terénu. Tak budeme jisti, že zjednáme dotyk všude, že najdeme bez odkladu mezery, které snad existují v palebném systému nepřítelově, že uspíšíme obchvat odporů čistě místních (poněvadž tento obchvat je již předem načat), a konečně že omezíme na nejmenší míru bočné pohyby, které lze často v palbě prováděti jen velmi nesnadně a které vždy vedou k značné ztrátě času.

Proto musí velitel praporu dáti do 1. sledu dostatečný počet rot, aby zjednal dotyk na celé frontě; tento počet stanoví podle toho, jaká celková fronta je praporu přidělena, jak je terén učeněn v terénní celky a jakou má povahu. Velitel praporu nesmí váhati dáti, je-li třeba, až 2½ roty do 1. sledu, avšak aspoň ½ roty ponechá si v zásadě, aby mohl manévrovati.

Tento 2. sled musí býti na počátku zjednávaní dotyku podržen na takovou vzdálenost od 1. sledu, aby mohl bez nesnázi provésti bočné pohyby potřebné k tomu, aby se umístil čelem k cíli, který mu bude později velitelem praporu přikázán. Na druhé straně však nesmí býti hloubka praporu přeháněna, a to proto, aby 2. sled byl s to zasáhnouti rychle. Se zřetelem k těmto podmínkám se zdá, že vzdálenost mezi 1. a 2. sledem nemá přesahovati 500—600 m.

V našem případě přivede odkrytá a poměrně málo členitá tvářnost terénu velitele praporu k tomu, aby dal do 1. sledu 2 roty a aby určil mezi jejich akčními pásmy za rozhraní linií: vrchol kupy 300 m na jihozápad od Hoschkowitz — západní okraj štěpnice u M. H. Přestawlk — hřeben hřbetu na severo-severo-východ od trig. 308 — hřeben hřbetu na jiho-jihovýchod od trig. 308. Třetí rota praporu bude postupovati ve 2. sledu poblíže středu sestavy a 600 m za rotami 1. sledu, tak aby mohla pro svůj postup využití skrytá a hluchých prostorů tvořených hřebenem a štěpnicí u M. H. Přestawlk, úvaly na jih od tohoto statku, silnicí Mnichovo Hradiště—Bošín a úvalu na severovýchod od trig. 308. Tak bude míti tato rota možnost provésti bez přílišných potíží bočné pohyby, kterých by snad bylo třeba pro manévr velitele praporu. Co se týče kulometné roty, nemůže se tato rota v tak širokém akčním pásmu spokojiti s jedinou palební základnou: i zřídí s počátku hlavní palebnou základnu pro tři kulometná družstva v jižním okolí Z. O. 800 m na jihozápad od Hoschkowitz, která bude střežiti pásmo mezi hřbetem na severo-severo-západ od trig. 308 (na západě) a linií M. H. Přestawlk — východní cíp lesa Velká Horka (na východě), a kromě toho dvě palebné základny vedlejší: jednu pro dvě kulometná družstva v jižním okolí kříže 500 m na východ od jižního kostela v Mnichově Hradišti, která bude střežiti pásmo na západ od hřbetu táhnoucího se na severo-severo-západ od trig. 308, a druhou, pro jedno kulometné družstvo v západním okolí křižovatky 239 (400 m na jihovýchod od Hoschkowitz), která bude střežiti pásmo na východ od M. H. Přestawlk.

Jakmile jednotky 1. sledu překročí hřeben vedoucí od M. H. Přestawlk k jižnímu okraji lesa 500 m na jiho-západ od Dněbohu,

bude hlavní palebná základna přesunuta k M. H. Přestawlk a druhá vedlejší základna na hřebenu na východ od tohoto statku; a teprve potom, až bude úplně obsazena tato nová hlavní palebná základna, bude moci pomýšlet i také velitel první vedlejší palebné základny na to, aby přiblížil svoji základnu k nepříteli, obsadě okolí železniční stanice Mnichovo Hradiště. Cíle kulometů není možno uvést již předem přesně, neboť je určí sám nepřítel tím, jak bude postupně odhalovati své palebné prostředky. Všimněme si jen ještě, že zvolené palebné základny mají možnost křížiti svou palbu a tím tedy vyhověti všem potřebám, jestliže by snad postup pěchoty byl definitivně zastaven a jestliže by bylo třeba přejíti do situace obranné.

Postupné cíle rot 1. sledu.

Účelem postupných cílů, které dáme rotám 1. sledu, není nic jiného než vytýčiti povšechný směr postupu jednotek postupujících v nařízeném akčním pásmu.

Velitel praporu nemá totiž v zásadě určovati žádné cíle mezilehlé. Účelem takových cílů mezilehlých jest přece, aby umožnily znovuzříditi soulad, který zmizel za bojového postupu jednotek, uvést jednotky znovu do potřebného pořádku a konečně usnadniti správné přizpůsobení dělostřelecké palby. Avšak při zjednávání dotyku nepotřebujeme mysliti na nějaké uvádění předvojového praporu znovu v pořádek a soulad, dokud tento prapor nedostihl cíle, který mu velitel předvoje stanovil. Jakékoli určování mezilehlého cíle zastavovalo by jen zbytečně jednotky v jejich postupu a vyvolávalo by nebezpečí, že ztratí vhodné příležitosti, které se snad naskytou pro hlubší vniknutí do nepřítelova systému.

Směrovými objekty, které tedy velitel praporu určí svým velitelům rot 1. sledu, budou tudíž pokud možno taková místa terénu, která jest dobře viděti z východní základny, nebo která bude lze snadno zjistiti, jakmile bude překročen hřeben nebo kryt, který je v té chvíli zakrývá. Takovým směrovým objektem pro pravou (západní) rotu bude na příklad některý zvláště vysoký strom na silnici Mnichovo Hradiště—Bošín, stojící přibližně někde ve středu akčního pásma této roty, pak severozápadní cíp lesa Velká Horka, východní nejvyšší část lesa Malá Horka; pro levou (východní) rotu některý zvláště viditelný strom na cestě na východ od M. H. Přestawlk, některé dobře viditelné místo na hřbetu 500 m na jih od této cesty, západní okraj Dobrawuda, nějaká dobře viditelná skupina stromů u křižovatky 300 m na jihozápad od kapličky Dobrawuda.

Taktické spojení a spojovací služba.

Taktické spojení funguje nadále tak jako dříve. Spojovací služba pak se rozvíjí plně hned na počátku zjednávání dotyku. Veškerá pojítka jsou uvedena v činnost nebo pohotovost.

S. V. velitele praporu má býti voleno na spojovací ose a jeho přemístění musí býti stanoveno nadřízeným velitelstvím do nejbližší blízkosti nějaké dobře pozorovatelné. Zpravodajský poddůstojník praporu zdržuje se od nynějška na S. V. velitele praporu, odchází čas od času k S. V. velitelům rot, aby tam sebral potřebné zprávy.

V našem případě bylo by S. V. velitele praporu postupně na těchto místech: kupa 300 m na jihozápad od Hoschkowitz, M. H.

Přestawlk, kupa 600 m na jih od tohoto statku, východní cíp lesa Velká Horka.

Úprava dosaženého terénu.

Při příchodu na první cíl nařízený velitelem předvoje, musí dáti velitel praporu podobný rozkaz jako při zastávce za přibližovacího pochodu, když je možno, že dojde k boji s nepřítelem. Hlavní nařízení tohoto rozkazu musí býti vyhlášena již před počátkem zjednávání dotyku, aby rotý mohly zříditi svůj plán palby ihned při příchodu na cíl, beze ztráty času.

Velitel praporu určí tudíž ve svém počátečním rozkaze přední hranici dosažené posice a její střední pásmo, dále krycí posici, umístění hlavní přehrady a úkol vojsk, kdyby došlo k útoku.

V našem případě bude přední hranice posice probíhati takto: hřeben 300 m na sever od silnice 230, 251, Lhotitz, jižní okraj lesa Malá Horka, cesta 300 m na jihovýchod od jihovýchodního cípu lesa Malá Horka, hřeben přetínající lesík Fasanerie; střední pásmo bude probíhati nyní: hřbet orientovaný od východu k západu a ležící na západ od trig. 308, jihozápadní, jižní a jihovýchodní okraj lesa Velká Horka, hřeben přímo na jih od Dobrawuda; dotykové hlídky budou posunuty až k silnici 230, 251, Lhotitz. Hlavní palebná přehrada musí sahati až k této silnici. Kdyby došlo k útoku, ustoupí dotykové hlídky do statku na západ do Lhotitz, kterého musí hájiti stůj co stůj, jsouce tu dokonale flankovány jednotkami 1. sledu, které rovněž mají rozkaz držeti dosaženou posici stůj co stůj. Rota 2. sledu může vedle svého úkolu zříditi přehradu před středním pásmem, dostati úkol zesílit 2 četami rotý 1. sledu na křídle sestavy, buď na západě u Malá Horka, nebo na východě Fasanerie.

Otázka 13.

V následujícím uvedeme jediné:

1. rozkaz velitele levého praporu (I/2) pro zjednání dotyku;
2. rozkaz velitele tohoto praporu pro zasazení 2. sledu praporu.

Oba tyto rozkazy jsou dány napřed ústně, teprve potom, ovšem co nejdříve, jsou potvrzeny písemně.

1. Rozkaz velitele praporu I/2 pro zjednání dotyku.

P. pl. čís. 2.

S. V. 2. července 6 h 30'

I. prapor.

(šest hodin třicet).

Čís. . . .

I. Dotykové hlídky 1. praporu byly přijaty palebnými ranami ze severozápadního okraje lesa kóta 355 (na jih od Kavčina) a ze severního cípu lesa 500 m na jihozápad od Dněbohu ve chvíli, kdy docházely na hřbet na jihozápad od Wolschiny a na kupu na východ od Hoschkowitz.

Čelní hlídky divisní eskadrony dostaly rovněž palebné rány ze severních svahů trig. 308 (Velká Horka).

Čela předvojových praporů dosáhla silnice Mnichovo Hradiště, Hoschkowitz, Honsob a cesty Honsob, Wolschina, M. H. Kurowoditz.

II. I. prapor má úkol zjednatí dotyk s nepřítelem v akčním pásmu, které mu bylo určeno pro přibližovací pochod, a zjistiti první souvislou palebnou linii nepřítelovu.

Prapor je zesílen četou minometů.

III. Cíl praporu: linie vyznačená jižním okrajem Bošinu a čtyřhranného lesa Fasanerie.

IV. Sestava:

V 1. sledu: 2 roty (1. rota na západě, 2. na východě).

V 2. sledu: 3. rota.

V. Akční rozhraní mezi 1. a 2. rotou: čára východní okraj Dněbohu (křížovatka na východ od Dněbohu pro 2. rotu), hřeben sever-jih hřbetu na jih od Dněbohu, malý hřeben na západ od Kl. Zasadka, jihozápadní cíp Bošinu (pro 2. rotu).

Pochodové směry jednotek 1. sledu:

1. rota: jihozápadní cíp lesa 500 m na jihozápad od Dněbohu, čtyřhranný les Fasanerie.

2. rota: západní cíp lesnatého ostrohu kóta 355, Kl. Zasadka, kostel v Bošinu.

VI. Místo 1. určení 2. sledu: úval těsně na jih od střední části Honsobu.

VII. Kulometná rota a minomety.

Hlavní palebná základna pro čtyři kulometná družstva bude zřízena na kupě na východ od Hoschkowitz, s úkolem podporovati 1. rotu a potříti hlavně nepřátelské palebné zbraně, které se objevily na severním cípu lesa 500 m na jihozápad od Dněbohu.

Vedlejší palebná základna pro dvě kulometná družstva bude zřízena na kupě na jihozápad od Wolschiny s úkolem podporovati 2. rotu a potříti zejména nepřátelské palebné zbraně, které se objevily na severozápadním okraji lesa 355 (na jih od Kavčiny).

Jakmile bude Dněboh a oba zalesněné hřbety na východ a na jihovýchod od osady v našich rukou, posunou se kulometná družstva vedlejší palebné základny na západní okraje těchto zalesněných hřbetů, tak, aby mohly potříti veškeré nepřátelské palebné zbraně, které by se objevily na hřbetu na jih od Dněbohu, nebo v úvalu stoupajícím ke Klein Zasadka.

Jakmile bude obsazen jižní okraj lesa 500 m na jihozápad od Dněbohu a hřeben, který se odtud táhne na východ, posunou se sem kulometná družstva hlavní palebné základny s úkolem podporovati akci rot 1. sledu na hřbet na jihozápad od Klein Zasadka. K nim se připojí kulometná družstva vedlejší palebné základny, která obsadí co nejdříve Klein Zasadka a J. H. Wordan.

Četa minometů zaujme posíci na severních svazích kupy na východ od Hoschkowitz a bude střežiti Dněboh. Po obsazení této osady posune se na její severní okraj, odkud bude střežiti les 500 m na jihozápad od osady, do kterého opět ihned postoupí, jakmile bude v našich rukou.

VIII. Dělostřelecká podpora.

Dělostřelecký oddíl zahájí palbu na severozápadní okraj lesa 355 (na jih od Kavčiny) tak, aby usnadnil vyrazení 2. roty na jih od hřebenu na jihozápad od Wolschiny.

Poté bude střežiti hřbet na jih od Dněbohu.

Signály pro vyžádání dělostřelecké podpory velitelem praporu: tytéž, jak byly nařízeny pro přibližovací pochod.

IX. Ihned po dosažení cíle obsadí roty dosaženou posici takto:

Přední hranice posice: hřeben přetínající čtyřhranný les Fasanerie až k jeho průsečíku se silnicí Lhotitz—Bošín, tato silnice až k jihozápadnímu cípu Bošínu, jižní okraj Bošín.

Střední pásmo: silnice Dobrawuda—Bošín a hřbet na jih od M. H. Walečov.

Dotykové hlídky budou posunuty na 500 m na jih od přední hranice.

Hlavní palebná přehrada musí sahati až po linii cesta Lhotitz—Fürstenbrück, hřeben východ-západ, táhnoucí se přes kotu 260. Kdyby došlo k útoku, ustoupí dotykové hlídky přímo na své jednotky.

X. S. V. velitele praporu:

Při odchodu: kupa na východ od Hoschkowitz.

Při příchodu: křižovatka na sever od Bošínu.

Pozorovatelná č. 1.: poblíž S. V.

Pozorovatelná č. 2.: cíp lesa 400 m na jih od Wolschiny.

XI. Místo 1. určení pro bojový trén: severní východ z Wolschiny.

Dostanou:

Velitel praporu.

2. Rozkaz velitele praporu I/2 pro zasazení 2. sledu.

Předpokládejme, že roty 1. sledu, podporovány dobře z palebných základů praporu obchvátily úspěšně nesouvislé nepřátelské odpory, zřízené na sever od Klein Zasadka, a dospěly svými vlastními prostředky v dotyk se souvislou palebnou linií, která je, jak se zdá, zřízena na čáře vyznačené hřebenem orientovaným východ-západ, ležícím těsně na jih a jihozápad od Klein Zasadky a kupou 324 (J. H. Wordan).

Velitel I. praporu, který má k dispozici ještě svůj celý 2. sled, a který došel na jižní okraj Dněbohu, rozhoduje se ověřiti získaný dotyk zasazením 3. roty v západní části akčního pásma praporu, kde se palba nepřátelská zdá býti nejslabší.

I vydá tento rozkaz:

P. pl. čís. 2.

I. prapor.

Čís.

S. V. 2. července 8 h 30'

(osm hodin třicet).

I. Rota 1. sledu dosáhly cesty spojující M. H. Přestawlk s Klein Zasadka, kde jsou zastaveny souvislou linií nepřátelské palby se hřbetu na jihozápad od Klein Zasadka a s kupy 324 (J. H. Wordan).

II. Aby byl ověřen dotyk získaný 1. sledem, chci se pokusiti o výpad proti západní části hřbetu na jihozápad od Klein Zasadka.

III. K tomu cíli postoupí 3. rota přes severozápadní okraj lesa na jihozápad od Dněbohu na cestu M. H. Přestawlk—Klein Zasadka v části ležící mezi křižovatkou na sever od koty 249 a jihozápadním cípem lesa na jihozápad od Dněbohu a vezme si za cíl hřbet na jihovýchod od koty 249.

IV. Směr útoku 3. roty: některý výběžek terénu poblíž rozcestí 250 m na jihovýchod od koty 249. Azimut

V. Plán palby:

Palební sled: Části 1. roty, umístěné na východ od útočného pásma 3. roty, budou podporovati útok této roty svou palbou, tak, aby zabránily nepříteli soustřediti palbu na 3. rotu, a postoupí samy ke hřbetu na jihozápad od Klein Zasadka, jakmile se jim k tomu bude zdáti vhodná příležitost.

Ony části 1. roty, které jsou na jižním okraji lesa na jihozápad od Dněbohu a na západ od tohoto lesa, vytvoří na místě záchytnou linii, která by byla s to, kdyby bylo třeba, zachytiti 3. rotu.

2. rota bude potíratí veškerou nepřátelskou palbu, která by mohla působiti do boku 3. roty se hřbetu na jihozápad od Klein Zasadka nebo s kupy 324 (J. H. Wordan).

Palebné základny. Hlavní palebná základna, zřízená na hřebenu na jihovýchod od jihovýchodního cípu lesa na jihozápad od Dněbohu, vezmí si za cíl nepřátelské palebné zbraně umístěné přímo na hřebenu, na který bude útočiti 3. rota, nebo na hřebenu, který tento hřeben prodlužuje na západ.

Vedlejší palebná základna, zřízená na západním okraji Klein Zasadka, bude útok flankovati, držíc v šachu veškeré nepřátelské palebné zbraně, které by byly s to působiti do boku 3. roty.

Minometná četa, umístěná u západního cípu lesa na jihozápad od Dněbohu, bude střežiti cíl útoku, jsouc hotova zahájiti palbu na veškeré nepřátelské palebné zbraně, které by se objevily.

Dělostřelectvo přímé podpory.

Dělostřelectvo přímé podpory bude s počátku stříleti na cíl útoku a potom na znamení velitele 3. roty na 200 m na jih od hřebene, tvořícího cíl útoku, tak, aby byl zlomen jakýkoliv nepřátelský protiútok.

VI. H o d i n a ú t o k u: kolem 9 (devíti) hodin na znamení velitele praporu (fialová raketa ve formě padáku, vystřelená na severním cípu lesa na jihozápad od Dněbohu).

Dostanou:

Velitel I. praporu.
(Příště dále.)

